

כוכבת ב' עי מה עומדת הגברת" חזייה נשואה קורצת יותר

תדרין

תל-אביב

***** עי מה עומדת הגברת (אורלי, דנמרק):** מצחיקון מברד בשלושה חלקים: הראשון מתנהל בין שמלות המלמה רי מיטות האפיריון של ממלכת הבורבונימ, בנוסח קארולין שרי; השני — חתר למי הוויקינגים בסיפור דגמת מעיין הבחוליס, אך בעין עקומה; ואילו השלישי תפור בסיגנון הקומדיות האילמות של תחילת המאה. הציר המרכזי זהה בכל שלושה החלקים: כיצד משיגה זאשה את מכוני שה, על אפו ועל חמתו של בעלה החוקי, ומבוקשה הרי כבר ברור לכל.

ירושלים

***** טננו אחרון בפריז (סמדר, צרפת):** מרלון ברנדו ומריה שניידר, כשזיא מחפשת הרפתקאות מין מרתקת, והוא מבסס את שנות חייו היפות בקור.

קולנוע

הפרחים, אך כבר לא השיגני במינכן, ושבו הודה לי על החוויה הנפלאה שהעי ניקה לו אותה הצגה.

כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, היו ציי לומי סרט הטלוויזיה משה בעיצומם, מספר שמואל רודנסקי. צוות ההסרטה, עם לאנקי סטר בתפקיד הראשי, נאלץ לעזוב ולתמשיך בספרד. אחרי שבועיים ירדתי לסיני עם צוות חקנים, כדי להופיע לפני חיילים. ואז אומר לי אחד: "היה כאן משהו ושאל על רודנסקי". חיפשתי את המישהו, וזה היה לא אחר אלא ברט לאנקסטר, שחזר לארץ עם צוות המסרטים וכבר לא הירפה ממני. זה האיש, זה יתרו שלך, צעק אל הבמאי. כך קיבלתי את התפקיד, כשברוב המעמדים אני לציודו של לאנקסטר.

בינתיים הוצגו סקורפיו בקולנוע ופסולת בטלוויזיה. בסרטו השני, שנעשה עליידי הטלוויזיה הגרמנית בניירורק ובמינכן גם יחד, שיחק פליט זקן ועייף מגרמניה, החי בניירורק, כשאמריקני צעיר ומריר מתר עלל בו. בתום ההסרטה הגיעו צילצול טלפון מלונדון לישראל: "מחפשים אותך".

הכבר גיליה זקן, הטלפון הביא את רודנסקי לתפקידו החדש בסרט אנגלור אמריקני, בעל תקציב ענקי, ובמאי מיקי צועי ומפורסם: רונאלד (הרפתקה ב' פוסידון) נים. בסרט, לפי רביהמכר של פרדריק פורסיית, תיק אודסה, הופקד בידי רודנסקי תפקיד אפיוודי אך מרכזי, תפקידו של שמעון ויזנטאל, צייד-הנאצים הידוע, החי כיום בווינה.

"תפקיד זה קסם לי מיד כשקראתי את התסריט. משום שזהו היהודי היחיד המר פיע בסרט. כשהכרתי אותו פנים אל פנים היתה לי חוויה. אחרי שעברתי את מת-סומי הסטודנטים היהודיים השומרים עליו ועל ביתו, הראה לי את ארכיונו, ארכיון ענק של אלפי פושעים, ובעיקר את התיק הכחול, התיק הניתעב ביותר, בו כלולים הנוראים שבפושעים. אחד מאלה הוא איתו רושמן, אחרי דולק העיתונאי הצעיר (בסרט, ג'ון ווייט) המגיע בתוך העלילה אל ויזנטאל ומקבל ממנו מידע מדוייק על הפושע הנאצי. אמר לי ויזנטאל: יודע אתה, המרכז של אנשי אודסה היום הוא לא אחר מאשר גרמניה. רבים מהם משרי תים היום כקצינים רמי-דרג במישטרה."

"אני מאושר, באופן אישי, לשחק לצד חקנים ענקיים כאלה." מחייך רודנסקי, כשהוא מתבונן בחמונת עצמו, מגלח ודומה להפלא ויזנטאל במציאות.

ואמנם, רשימת השמות ניכבדה למדי ומבטיחה את הפיכתו של תיק אודסה לרב-מכר קולנועי כדוגמת עברו הסיירות. לבד מג'ון (קאובי של חצות) ווייט, מופיעים גם בסרט גם מכסימיליאן של בתפקיד רושמן, ומריה של (אחותו של השחקן) בתפקיד אימו של העיתונאי החוקר, וכמוכן, שמואל רודנסקי מישראל.

רודנסקי בתפקיד פליט גרמני בניירורק ב"פסולת" אולי בקרוב בישראל?

שחקנים

ילדותו המחודשת

של רודנסקי

ב-24 באוגוסט 1974 יחגוג שמואל רודני סקי מלאות 50 שנה על הבמה העברית. חמישים שנה בתיאטרון, ואך לפני זמן

טיפוס קשוח המתעב עיתונאים, אבל לי שמואל מישראל היה "ידיד אמת, פארטנר פנטסטי ושותף לכוס-קפה של בוקר שי שתינו יחד בקרון של הכוכב המפורסם, כדברי רודנסקי. ידידותו של לאנקסטר נמר שכה זמן רב, כשהכוכב המפורסם אינו שוכח לחפש את רודנסקי ממינכן ועד סיני.

במינכן, היה זה כשרודנסקי נאלץ לקטוע את הופעתו בכנר על הגג דווקא כשר לאנקסטר הגיע לעיר במיוחד כדי לראותו במחוזר הנדע. ההצגה היתה בשיא-הצלחה, וכרטיסים נמכרו חודשים מראש. אך אסון מינכן גרם לשחקן הישראלי הלם קשה, ורק בעצת רב מקומי השתתף בה שוב. לאחר שגופות החללים הוטסו לישראל, ההצגה נמשכה ערב נוסף אחד בלבד, כשבאולם נוכח ברט לאנקסטר, ובי קהל שרשרות שוטרי-תרש ואנשי-ביטחון. לאנקסטר היה מזועזע: "לך הביתה!" צעק אל השחקן הישראלי, "איך אתה יכול להופיע על הבמה כשמישטרה שלי-מה יושבת על גבך?"

שזשנים מצפונות במינכן. בזה לא נסתיימה הפרשה. שמונה חודשים לאחר-מכן חזר רודנסקי למינכן, להסרת סרטי הטלוויזיה פסולת על פי ספורו של קנת פרסמן.

"יודתי אל מוכר הפרחים שלידי התיאטרון בו הופעתי," גזכר רודנסקי, שענינו מעלות לחלוחית של התרגשות, "ביקשתי זר פרחים, ואז אמר לי הרוכל: הלא שמורות כאן עבורך 24 שושנים זה שמונה חודשים! הוא הוציא מכתב. זה היה מכתבו של ברט לאנקסטר, שנישלה עם

רודנסקי בתפקיד ויזנטל היהודי היחיד בסרט

ויזנטל בחיים היהודי השמור בווינה

קצר חנך בהצלחה קאריירה חדשה, הוא גילה את הקולנוע. גילה במרץ, בתדירות גבוהה כילד המגלה עצצוע, ובעיקר גילה את האנשים שבקולנוע — וראה כי טוב. **קפה עם לאנקסטר.** בסקורפיו, סיפור על אחרוני המרגלים העצמאיים, סירטו של מייקל וינר (שהוצג בתל-אביב), הצליח להוכיח שברט לאנקסטר הגדול, הוא אולי

ניחוח של

נוענוד

אהבת החיים (פאר, תל-אביב, אנגליה): מצחיקון רומנטי. האוהבים הם שניים, ממין שור, וה, גבר ואשה, ואינם חלילה, ניוקסי-עדי. אלה הם אנכי שים יפים שכולם רוצים להיות במקומם, הם חיים ב' מקומות שכולם חולמים לחיות בהם, וסיפורי אהבתם המוצים-מתוקים-מחייכים, פוטוגניים תמיד. ומשום מה, רק על מסך הקולנוע זה מתגשם.

השותפים לחיננא זו מדיפים ניחוח של מעמד: הוא (ג'ורג' סיגל), סוכן-ביטוח אמריקני מבריק, בלונדון, נשוי גגון מאוד. היא (גלנדה ג'קסון) — מעצבת אופנה, שאם כי אינה נמנית עם גאוני הדור, הרי היא מיטיבה לגנוב רעיונות גאוניים ממתכננים פריסאיים ולמכרם לצרכני ניו-יורק. את בעלה האיטלקי זנחה אי-שם בעבר, ואין לה כל פחדים מפני נישוי רומנטי קטן עם איש הביטוח המקסים.

הרומן תוסס, מתפרץ, מתנפץ ומתפוצץ בעקיצות, ב' סטירות-לחי, בהומור שופע ובקצת פאתוס (רק קצת). מוקסמים ממראות הנוף, ממראה הגיבורים, מאישיותם המפולסלת של שניים מן המפולפלים בשחקני-הקולנוע, ומדו-שיח הקולח במינצויות עליונה, כשאין סיטואציה מגוחכת שאינה מצחיקה עד הסוף. לדוגמה: התקפות-שיגרון התוקמות את המאהב בגילי-העמידה ברנע הלא-

ג'קסון וסיגל: שיגרון בגיל העמידה

נכון ביותר, או התקפי-שיחוק של מכונית אירופאית, כש' נוהג בה אמיקאי הרגיל למחלכים אוטומטיים. אין כאן כל בשורה חדשה על הטבע האנושי, אבל מי לעזאזל אמר שצריך תמיד ללמוד? הרי מרבה צחוק — מרבה בריאות.